

se malo oddahnili, prazniki so bili topli in prijazni; veselo je bilo in niti topli se nismo. A prezgodnje je bilo naše veselje: že v torek po Velikonoči je prihrula praveca nevihta nad nas; bliskalo se je in grmelo, kakor v najtopplejšem poletju; vsula se je debela toča, za njo pa v hudem viharju sneg. Za belo nedeljo pa smo dobili novo hudo zimo, nastali so zopet zameti, sneg je zapadel do kolen visoko. Bog se nas usmili! — Velika žalost je vladala ob praznikih v Bregovškovi hiši v Konjicah: mladi gospodar, Karl Knez, komaj 39 let star, je po kratki, a hudi bolezni, na veliki petek umrl in bil na velikonoč pokopan. Kako žalostno so peli sicer veseli velikonočni zvonovi, ko je velika množica znancev in prijateljev spremljala vrlega, krščanskega moža, tihega, delavnega, poštenega gospodarja na njegovi zadnji zemeljski poti. Dobri Karl, počivaj v miru! Globoko potrti vdovi in štirim malim otročičem pa iskreno sožalje! — Na velikonočno nedeljo je Dekliška zveza v župnijskih prostorih priredila materinski dan. Lepo, ganljivo je bilo: mešan pevski zbor je zapel nekaj mičnih velikonočnih pesmi, domači gospod župnik je kratko orisal pomen slavnosti; nato so dekleta deklamovala in predavala tako

zanimivo, tako ljubko in nežno, pa tudi tako resnobno o materi, da je marsikateri navzoči materi zaiskrila solza veselja v očeh, ko je gledala in poslušala otroke, ki so s toliko spoštljivostjo, hvaležnostjo in ljubeznijo govorili o materinski ljubezni! Navzoči mladeniči so sklenili, da v najkrajšem času postavijo na noge Mladeniško zvezo. Mladina, le pogumno in vstrajno naprej!

Sv. Lenart nad Laškimi. Dne 9. t. m. so odgnali orožniki v zapor neko dekle, doma iz Lokavca, župnija Loka, ker je umorila svojega nezakonskega otroka. Služila je tukaj pri nekem kmetu in ko je postala nezakonska mati, se je hotela izogniti pred ljudmi sramoti, v katero je zabredla. Gospodarji, pazite na svoje posele da se vam ne izpridijo! Ti pa mladina, varuj se grešnih znanj, da ne zabredeš v nesrečo!

Sevnica ob Savi. V vasi Vranje, župnija Sevnica ob Savi, je umrl po dolgi mučni bolezni Franc Krajnc, zelo umen tesar, znan daleč na okoli, ker je mnogo kozolcev zgradil in zvonikov porušal. Žaluje za njim mnogo znancev, žalujejo tudi sorodniki in preostali domači.

njič in davčni izterjevatelj je pogledal skoro vsak teden pri oknu v hišo ter je rekel z vljudnim pozdravom: »Žal mi je, gospod Nazaj, da Vas moram nadlegovati, ali jaz izvršujem samo svojo dolžnost.«

Domači prijatelji so storili tudi svojo dolžnost s prošnjami, z nasveti in z dejansko pomočjo, pa drug za drugim je izostal, češ: »Za Nazaja ni več pomoči!« Tu pa je bil še prijatelj, ki je

nosil srce na pravem mestu. Ko je nekoč sedel z Nazajem pri kupici vina, je začel tako mimogrede govoriti o vrabcih. Pripovedoval je o teh ptičkih to in ono, kako silno so se pomnožili, kako prebrisani in požrešni so in še več takega. Nazaj je prikimal ter menil, da že dolgo časa ne dobiva več zadosti pšenice, najbrž so krivi temu požrešni vrabci. Prijatelj o tem ni dalje govoril, pač pa je vprašal: »Kako pa, sosed, ali ste že videli belega vrabca?«

»Ne«, je odgovoril Nazaj, »tisti, ki letajo tod okrog, so vsi sivi.«

»Verjamem, verjamem«, je nastavljal sosed, »z belim vrbcem ni kar tako. Vsako leto pride na svet samo eden, in ker je tako čudovit, ga drugi vrabci ne marajo, zato si mora poiskati svojo hrano rano v jutro in se potem kar zopet vrne v gnezdo.«

»Glej no!« je rekel Nazaj, »tega moram videti in če bo mogoče, ga še tudi ujamem.«

Drugega jutra je bil kmet zelo zgodaj na nogah. Hodil je po hiši okrog, potem za hišo in na polje. Povsod je gledal, če ne bi kje videl belega vrabca. Ali ni ga hotelo biti. To je jezilo kmeta, še bolj pa to, da se njegova družina še ni bila prikazala, čeprav je stalo solnce že visoko na nebu. Živina v hlevu je mukala od glada in ni bilo nikogar, ki bi se je bil usmili.

Tedaj je videl hlapca, ki je imel polno vrečo na hrbtu ter je hotel hitro — skozi dvorišna vrata. Tekel je za njim in mu je odvzel vrečo z žitom, ki ni bilo namenjeno za v mlin, ampak v gostilno, kjer je imel hlapec precejšen dolg.

Čakajoč belega vrabca je stopil kmet tudi v kravji hlev, kjer je dekla pravkar pomolila skozi okence sosedi lonec z mlekom za jutrajno kavo, mleko pa ni bilo odmerjeno z gospodarjevo mero. »Lepa reč to!« si je mislil kmet in je zbudil svojo ženo, češ, dolgega spanja mora biti konec! Sam pri sebi pa si je mislil: »Če bom prej vstal, mora to storiti tudi družina in pri tem morda le še vidim belega vrabca in če bom imel srečo, ga bom tudi ujel.«

Ko pa je kmet nekaj tednov tako delal, ni več mislil na belega vrabca, ampak na svoje gospodarstvo in iz Nazaja je postal kmalu Naprej. Ko se je nekoč prikazal sosed ter vprašal: »No, oče, kako je? Ali ste že videli belega vrabca?« tedaj se je kmet nasmehnil, mu podal roko ter rekel: »Bog Vam povrnil!«

PREGOVORI O VRABCU.

1. Boljše vrabec v roki, kakor golob na strehi.
2. Kdor hoče vrabce loviti, ne sme metati nanje kamenja.
3. Boljše je vrabec danes nego kokoš jutri.
4. Iz vrabca ne postane orel, najsi leti še tako visoko.
5. Kdor ne mara vrbcev, ne sme saditi črešenj.
6. Tudi vrbecu ugaja lastno perje.
7. Pameten vrabec ima svoje gnezdo blizu skednja.
8. Starega vrabca ne uloviš s plevami.

ZA NAŠO DECO

Belega vrabca mora videti.

Živel je kmet, kateremu je šlo gospodarstvo leto za letom bolj rakovo pot. Živine je izgubil glavo za glavo in polja niso rodila polovico tega, kar bi morala. Lakti so mu že gledali skozi suk-

CENIK MOLITVENIKOV

TISKARNE SV. CIRILA V MARIBORU

Koroška cesta 5

Aleksandrova cesta

Naslov molitvenika	Vezava v platno		Vezava v usnju z zlato obr.	Vatirano zlato obr.	Koščene		Posebno fina vezava	Napisa: Spomin na sv. birmo
	rušiča	zlata obr.			črne	bele		
Dinarje								
Sveta pomlad		11.—		15.—	24.—	24.—		
Življenje mojega življenja	13.—	16.—				26.—		
Pri Jezusu	9.—	15.—		42.—	30.—	30.—		
Vočer življenja	18.—	20.—						
Rajski glasovi	22.—	24.—	53.—	26.—			39.— 62.—	45.—
Češčena Marija	13.—	18.—	41.—				48.—	
Angelček	13.—	18.—	26.—		19.—	19.—	26.— 45.—	
Kvišku srca	10.—	19.—	36.— 42.—	20.—			25.— 47.—	16.—
Kam greš?	11.—	21.—	34.—	27.—	24.—	24.—		
Za Jezusom	19.—	26.—						
Slava božja	13.—	14.—		15.—				
Reši svojo dušo	11.—	14.—		19.—				
Oče naš		24.—				30.—		
Ključek nebeški	15.—	20.—						
Besede življenja	22.—	30.—						
Marija Pomočnica	11.—	14.—		19.—				
Apostolski molitvenik	12.—	16.—						
Tolažba	17.—	30.—						
Sv. obhajilo	12.—	16.—						
Dušni vodnik	26.—	30.—						

Rožni venci

(nova zalega)

leseni	od 4.—	Din dalje
stekleni	3.—	" "
koščeni	15.—	" "
alpaka v šatuljah	17.—	" "

Betri in botrice! Najlepši spomin na sv. birmo je molitvenik in rožni venec. Shranite si ta cenik in po njem naročite!

DEŠEK IN LASTOVICA.

Kako da prideš, lastovica,
na pomlad zopet v našo vas,
ko si jeseni, ljuba ptica,
neznano daleč šla od nas?

Glej, tukaj sem se izvalila,
tu dom je moj, moj rojstni kraj;
v tujino žene mene sila,
ljubezen žene me nazaj! Lj. Č.

Prava zasluga.

Neki kralj je hotel Boga prav častiti
ter mu postaviti veliko, krasno cerkev.
Poklical je stavbenike, naj mu napra-
vijo načrt in naj potem kar začnejo z
delom. Po celi državi je dal naznaniti,
da ne sme nihče niti najmanjšega zne-
ska prispevati za gradbo, ker hoče on
sam iz svojih lastnih sredstev posta-
viti velikansko cerkev.

Tako se je tudi zgodilo. Delavci so
delali in delali, dokler naposled ni sta-
la cerkev, kakršne svet dotlej še ni bil
videl. Pri vходу je dal kralj vzdati ve-
liko ploščo iz marmorja, na kateri je
bilo zapisano z zlatimi črkami, da je
dal cerkev postaviti kralj sam iz last-
nega denarja v božjo čast.

Ko je bila plošča pritrjena, so cerkev
slovesno blagoslovili. Drugega dne pa
na plošči ni bilo kraljevega imena, am-
pak tam se je v zlatih črkah svetilo —
ime neke revne žene, ki je pomagala
pomivati posodo v kraljevi kuhinji. Ne
da bi kralju kaj povedali, so dali dvor-
jani izbrisati ženino ime in tja zopet
postaviti kraljevo. Drugega dne je ble-
stelo na plošči spet ženino ime. Ko se
je tretjega dne zgodilo isto, so dvorjani
javili kralju vse, kar se je bilo pripe-
tilo. Kralj si je šel ploščo ogledat, po-
tem pa si je dal poklicati ženo.

»Ali nisi vedela, da sem prepovedal
kaj prispevati za zgradbo cerkve? Za-
kaj se moji zapovedi nisi pokorila?«

»Veličanstvo!« je rekla žena boječe,
vedela sem za prepoved. Nekega dne
pa sem bila pobrala na cesti kupček se-
na, ki je bil padel s kakega voza, in
sem ga dala jesti volom, ki so vozili o-

peko za stavbo cerkve. Tako sem mor-
da nehote nekaj pripomogla k stavbi.«

Kralj je uvidel, da je Bog hotel poka-
zati, koliko bolj ceni neznaten ženin
dar, kakor vse bogastvo, ki ga je upo-
rabil on za stavbo. Bilo mu je to v bo-
drilo, da je odslej tudi z dobrimi deli
častil svojega Boga.

NADALJEVANJE UGANK IZ PRED-
HODNE ŠTEVILKE LISTA.

(Rešitve bodo prijavljene skupno.)

11. Belo je, sir ni; zeleno je kakor tra-
va, trava ni; rep ima kakor miš, miš
ni; kaj je to?
12. V kateri sod ne moreš novega vina
viliti?
13. Če nima, je kregan; če ima, je tepen.
Kaj je to?
14. Molče govorim od daleč s teboj; ne
slišim, ne vidim, a ker se je videlo in
slišalo, razodevam.
15. Vsaka hiša ga ima, Bog pa ga nima.
Kdo je to?
16. Nisem živo, a v sebi življenje imam;
okusil krepko jedilo si moje že sam.
Kaj je to?
17. En klobuk, pa dve glavi; en rep, pa
dve roki; štiri nosnice, dve škornji-
ci; šest nog, po štirih gre. Kaj je to?
18. Kdo se joče, kadar solnce sije?

NALOGA.

1. va — mol — gob — ze — kra — pri
cu
 2. se — le — le — be — me — de — da
— naj — pa — po — sto
 3. laj — mo — de — in li
 4. lo — lo — li — be — de — je
- Sestavi gorenje zloge tako, da dobiš
iz zlogov vsake vrste znan kratek pre-
govor, n. pr.:
de — kra — že — kdor — ta — la
Kdor laže, ta krade!

SMEŠNICE.

Čudno se mu zdi.

Triletni sinček očetu: Oče, čemu ima
naš stric glavo, ko pa nima nič las?

Ve si pomagati.

Majhen otrok ni mogel izgovarjati
»r«, pa ga je bilo sram in je rad pri-

kril to napako. Nekoč mu je nekdo re-
kel: Reci: kruh!

— Zemlja — je bil hiter odgovor o-
trokov.

Dobro poučen.

Koliko si star, Ivanček?

— Pet let, na železnici pa tri.

Težek odgovor.

Kaj pa tako premišljuješ, Ančka?

— Kdo bo neki pokopal zadnjega člo-
veka?

Natančno poročilo.

Zdravnikova hčerkica očetu, ko vidi,
da prinaša neka žena svojega bolnega
otroččka: Oče, idi brž v sprejemnico,
prinesli so ti otroka v popravilo!

Žal mu je.

Fantek: Ubogi konjički!

— Zakaj pa?

Fantek: Ker se ne morejo čohati po
glavi!

ZA RAZVEDRILO

Dober odgovor. Ko je obiskal Frideri-
k II., kralj pruski, s svojim bratom
Henrikom šlezjske kraje, dobljene po
sedemletni vojni, je prišel nekoč do ne-
kega samostana. Prijor, ki ju je spre-
jel, je priporočil samostan kraljevski
milosti in prosil obenem, da bi smel
sprejemati v samostan novince. Kralj je
dovolil in pripomnil, da mu prve pošlje
sam. »Pošljemo mu par mladih oslov«,
je dejal kralj v francoskem jeziku prin-
cu Henriku. — Najpristranejša hvala,
Vaše Veličanstvo, je odvrnil prijor, ki
je razumel, pa se obnašal kolikor mo-
goče nevedno. »V dokaz naše hvaležno-
sti bomo dali novince, ki nam ju po-
šljete, imeni: Friderik in Henrik.

Dobro ga je izplačala. Karl August,
vojvoda Weimarski, je šel na izprehod
in dež ga je prislil, da se je zatekel v
bližnjo kmetsko hišo. Kmetica, ki je
pravkar pripravljala sirovo maslo, ga
ni poznala in mu prijazno dovolila, da
vedri pri njih. Vojvoda je sedel na po-
veznjen čeber, pod katerim je čepela
mačka s svojimi mladiči. Opazil je, da

Mož v sivi suknji.

Roman iz Napoleonove dobe. — Angleški spisala
B. Orczy. — Prevedel Paulus.

(Dalje.)

Le mož v sivi suknji se ni genil in sploh se
je zdelo, da mu ni prav nič za vso zadevo. Kar
je seve občutno neprijetno vplivalo na gospoda
Lefèvre.

Tako je minil teden.

Nekega mrzlega, mokrega jutra v novembru
pa je gospod Lefèvre hrupno pridrl v stanovanje
tajnega detektiva.

»Imamo jih, tiste zlikovce!« je kričal in ma-
hal z rokami ves razburjen. »To je še najlepše
pri teh lopovih! Vedno so si v laseh! Lažejo,
goljufajo, pa drug drugega izdajajo! Kolikor le
morejo!«

Mož v sivi suknji je po svoji navadi mirno
čakal, da se je zgovorni gospod Lefèvre pomiril,
pa ga je ravnodušno vprašal:

»Najbrž je bil pri vas kak človek z ovadbo?«

»Da —!« je povedal debelušasti komisar, se
sesedel na stol in lovil sapo.

»Ga poznate?«

»Na videz. O, poznamo jih, te zlikovce —!
Danes jih vidite po mestnih ulicah — jutri izgi-
nejo kdove kam — svoja gnezda imajo po naj-
nedostopnejših kotih in luknjah —!

Da, poznam ga, tistega človeka! Pred letom
sem ga poslal k vojakom. Vojaški begunec je,
seve —! Popis, ki sem ga prejel od vojnega mi-
nistra, se sicer ne krije čisto popolnoma z nje-
govo osebnostjo, pa saj vemo —! Ti ljudje znajo
spremeniti svojo zunanost tako da prevarijo
celo naše najboljše ljudi —! In ta človek ima
begunca zapisanega po vsem obrazu!«

»Dobro! Kaj vam je povedal?«

»Povedal je, da nam bo spravil v roke člo-
veka, ki je vodil vlom v hišo gospoda de Ker-
belay.«

»Pod gotovimi pogoji, seve!«

»Da.«

»Predvsem da ne bo kaznovan, ker je po-
begnil od vojske —!«

»Da.«

»In da dobi nagrado —?«

»Da.«

»Na ta pogoj seve niste pristali!« je dejal
mož v sivi suknji strogo.

Izšel je 1. in
II. zvezek!

Res niste še na-
ročili

**Karl Mayeve
knjige?**

Ne čakajte, dokler
se še dobi. Nad
1000 knjig že raz-
prodanih, ostanek
bo kmalu! Pišite
Tiskarni sv. Cirila
v Mariboru.